

Kljenko

List učenika OŠ "Tin Ujević" Krivodol, PŠ Kljenovac

Lipanj, 2017.

Broj 3.

Dragi čitatelji!

Na kraju još jedne školske godine došlo je vrijeme za novi broj *Kljenka*. U njemu je osvrt na proteklu godinu, na stvari koje smo učili, istraživali, posjetili, pročitali, napisali... Tako je nastao ovaj sažeti uvez, mali spomenar, na čijim smo stranicama zaustavili vrijeme. Svakako valja istaknuti kako su nam tijekom šk. godine svekoliku podršku pružali ravnatelj, pedagoginja, knjižničarka... i naši roditelji. Pratili su naš rad i nastupe, poticali volju i maštu. Hvala im!

Vostalom, svaka šk. godina donese nebrojeno uzbuđenja, radosti... jer je škola kao bajkovit dvorac u kojoj se od jeseni do ljeta radujemo svemu što je dobro.

Ugodno vam ljeto želimo!

Učenici PŠ Kljenovac

SADRŽAJ

NAŠA ŠKOLA	3
OMILJENE LEKTIRE.....	5
GODIŠNJA DOBA	8
AKTIVNOSTI KROZ GODINU	9
• IZVANUČIONIČNA NASTAVA POSJET OTOČIĆU MANASTIRU NA PROLOŠKOM BLATU (30. RUJNA 2016.).....	9
• POSJET GRADSKOM KAZALIŠTU MLADIH SPLIT	12
• DANI KRUGA	13
• DAN SJEĆANJA NA VUKOVAR (18. STUDENOGA)	14
• BLAGDAN SVETOG NIKOLE (6. PROSINCA).....	14
• BOŽIĆ	15
• MAČKARE	16
• POZDRAV PROLJEĆU	16
• GOST U RAZREDU	17
• PROJEKT STEĆCI.....	18
• MAJČIN DAN	22
• JEDNODNEVNI IZLET DUBROVNIK (29. SVIBNJA)	22
• DAN ŠKOLE (30. SVIBNJA).....	24
• ZADNJI DAN ŠKOLE (10. LIPNJA).....	24
ENGLISH CORNER	25
DEUTSCHE ECKE	25
VJERONAUČNI KUTAK	26

List uredila	Tina Bekavac sa Sanjom Peračić, Kristinom Plantak i Branimirom Poljakom, učiteljima i učenicima PŠ Kljenovac
Naklada:	15 primjeraka; dostupan na: http://os-tujevic-krivodol.skole.hr/kljenovac

Naša škola

Mala, lijepa, topla. U njoj smo poput obitelji. Šestero nas samo ima, to je tužniji dio naše priče. (Još je tužniji što će nas iduće godine biti manje!)

Zanimalo nas je kad je nastala naša škola. Iz knjiga smo saznali da je prva škola otvorena davne 1878. godine među prvima u Imotskoj krajini. Navedene je godine otvorena i škola u Mamićima... i ono najzanimljivije: prvi učitelj u njoj bio je Ivan Ujević, otac velikana pisane riječi - Tina Ujevića, čije ime naša škola ponosno nosi. Poslije su se i po drugim zaselcima otvarale škole.

Iza Drugoga velikog rata izgrađena je ova naša školska zgrada. Danas je i ona stara škola – s novim licem!

Moja škola

*Ja sam đak prvak,
Volim ići u školu zato što tamo svašta učim. Najviše volim matematiku.
Preko odmora se igramo skrivača i lovice. Volio bih samo da nas djece ima više.*

David Budimčić, 1. r.

Moja škola

Moja škola je stara i mala, ali je lijepa. Imamo veliku učionicu i malo igralište. Ono je bilo veće, ali su nam ga zbog asfaltiranja ceste skratili. Učionica nam je šarena i vesela. Ove školske godine samo nas je šestero. Bilo bi lijepo da nas je više. Preko odmora se igramo i tome se jako radujem.

Ivan Jurić, 3. r.

Upitali smo i svoje najmilije kako je to bilo kad su oni bili osnovnoškolci.

*Inventar naše škole iz 1968. g. te
Razredna knjiga školske godine 1984./1985.*

Škola moga djeda

Moj djed se zove Ante, baš kao i ja.

Često ga posjećujem jer volim kad mi priča kakvo je bilo njegovo djetinjstvo. Jednog dana mi je ispričao kako je bilo kad je on išao u školu. To su bila teška vremena za djecu koja su išla u školu.

On je pošao u prvi razred 1945. godine, odmah nakon Drugog svjetskog rata kad je vladalo veliko siromaštvo. Nisu imali dovoljno ni odjeće ni obuće. Najteže je bilo kad bi padala kiša i snijeg jer bi od hladnoće dobili ozebline.

Škola nije bila uređena kao današnje. Nije bilo ni knjiga iz kojih su trebali učiti, samo jedna olovka i zadaćnica u kojoj su sve zapisivali. Zadaću su morali napisati prije mrača jer nije bilo struje. U njegovom razredu bilo je 30 učenika i svi su morali pažljivo slušati učiteljicu. Tko nije slušao, dobivao je šibe i ostajao u kazni. Kazna je bila klečanje golim koljenima na kukuruzu. Nakon dolaska iz škole morali su pomagati roditeljima u poslu ili čuvati mlađu braću i sestre. Često su djecu ispisivali iz škole jer ih nisu mogli školovati.

Unatoč tako teškim vremenima oni su se, tvrdi meni moj djed, bolje igrali i zabavljali nego mi danas.

Ante Bekavac, 2. r.

Škola moje mame

Moja mama je u osnovnu školu išla u Zmijavce.

Pričala mi je kako su svi učenici izgledali isto jer su nosili plave flajde ili kute. Nisu imali ni mobitela ni ostalih gluposti kao mi sada. Igrali su se graničara, ona je to najviše voljela, kao i preskačanje preko laštrika. Sve mi je u pričanju morala prevoditi i objašnjavati jer ja ne znam pola riječi koje je izgovarala, i evo pomalo ih učim. Uvijek mi kaže kakao je i po kiši i po suncu u školu išla pješke, nitko je nije autom vozio. Udžbenike nisu mijenjali svake godine, nego su ih čuvali i davali djeci koja će u taj razred tek ići. Te knjige su bile drugačije od naših, a sasvim drugačije su i pisali i učili tablicu množenja. Hrvatski jezik je imao više knjiga i komplet lektira.

Ja bih volio da i meni bude tako jer mi se čini da su bili puno sretniji i da su se više igrali.

Petar Kavelj, 4. r.

Škola mog tate

Moj je tata u školu pošao 1985. godine. Imao je šest i po godina. On je išao u istu ovu školu kao i ja. U to vrijeme nastava se održavala u dvije smjene. U jednoj smjeni su bili prvi i treći razred, a u drugoj treći i četvrti. Predavale su dvije učiteljice, Marija Bajić i Danica Katić.

U školu su dolazili pješice. Tada je bilo puno više snjegova zimi, zato bi do škole često dolazili mokri i promrzli. Škola se grijala na drva, pa bi se svi skupili oko peći i sušili.

Ispred škole je bila velika topola koja im je od proljeća davala hladovinu, a znali su se i penjati po njezinim granama. Nije bilo asfalta, pa je bilo puno prašine. Bilo je puno đaka, igre i vike.

Moj tata kaže da mu je to bilo najdraže razdoblje u njegovom životu.

Luka Gadžo, 2. r.

Omiljene lektire

Mnoogo je knjiga ove školske godine pročitano u našoj školici. Redovito nam učiteljica „tupi“, o važnosti čitanja, citirajući nam poznate književnike i njihove mudre izreke.

Ističe da je čitanje naš prozor u svijet, pa da djeca koja čitaju postaju ljudi koji misle i da ljudi u životu stoje na knjigama koje su pročitali, pa zato jedni vide više od drugih.

Regoč (I. Brlić-Mažuranić)

Priča Regoč je lijepa i zanimljiva. Kad sam počela čitati, bila sam sretna. Svidjelo mi se kako su vile sišle na zemlju, no kad je Kosjenku zatrpalo kamenje, bila sam tužna i radoznala što će se dalje dogoditi.

Na kraju je sve sretno završilo.

Gabrijela Budimčić, 4. r.

Djeco, laku noć (E. Perocci)

Priča mi se sviđa zato što je poučna i šaljiva. Maca je jako dobra jer je neurednoj djeci očistila papuče i obećala im isplesti još toplije za zimu, a i poučila ih je da moraju brinuti o svojoj obući.

Djeca trebaju biti uredna. Moji ukućani misle da ja nisam uredan, ali ja mislim da jesam.

Luka Gadžo, 2. r.

Grga Čvarak (R. Zvrko)

Grga mi se sviđa zato što, bez obzira što sve radi naopako, ipak je dobar i brine se o svojoj mami.

Ante Bekavac, 2. r.

Pale sam na svijetu (J. Sigsgaard)

Svidjela mi se priča o Pali. Zaključio sam da nije lijepo biti sam na svijetu i nikad to ne bih poželio.

David Budimlić, 1. r.

Čudnovate zgrade šegrta Hlapića (I. Brlić-Mažuranić)

Bio sam tako sretan kad je Hlapić pronašao svoje čizme. On mi se jako sviđa. Sviđaju mi se i Gita i Bundaš, ali mi se ne sviđa Crni čovjek,

Ivan Jurić, 3. r.

Emil i detektivi (E. Kästner)

Tijekom čitanja osjećao sam strah, uzbuđenje a na kraju sam bio sretan. Bojao sam se da će crni čovjek u crnom šeširu nauditi Emilu. Sretan sam bio zbog dječaka koji su pomagali Emilu i što je čovjek u crnom šeširu bio kažnjen.

Petar Kavelj, 4. r.

Godišnja doba

Jesen

Početak joj je u rujnu, označava kraj ljeta i početak nove školske godine. Nakon dugog i vrućeg ljeta dolaze hladniji dani. Parkovi, šume i ceste su prepuni šarenog lišća.

Volim jesen jer tada dozrijevaju jabuke, kruške i ostali slasni jesenski plodovi.

Tužan sam jedino kad pada kiša pa se ne mogu igrati vani.

Ante Bekavac, 2. r.

Zima

Zima mi je lijepa jer pada snijeg i sve je bijelo pa se mogu sanjkati i grudati.

Zima mi je lijepa jer je u njoj Božić.

Lijepa mi je i jer tada nema onih dosadnih komaraca.

Ja baš volim zimu.

Ivan Jurić, 3. r.

Proljeće

Proljeće je najljepše godišnje doba.

Sunčano, toplo. Ptice se vraćaju s juga, pjevaju, grade gnijezda pod krovovima i dobivaju ptiće. Čitav zbor pod našim prozorima.

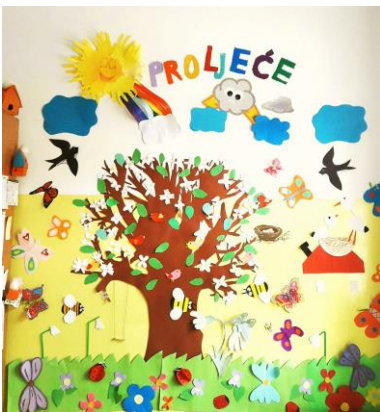
Životinje se bude iz dugog zimskog sna. Pčele zuje.

I cvjetovi su posvuda, u travi, na granama i u vrtu.

Radosniji su i odrasli i djeca. Šeću se, voze bicikle, igraju se, čini mi se da se i smiju više.

Iz dana u dan sve je ljepše i ljepše.

Gabrijela Budimlić, 4. r.

Ljeto

Uskoro su ljetni praznici i jako im se veselim. Najviše volim kad sa svojom obitelji idem na more i na izlete u razna mjesta uz obalu. To me jako veseli. Igrat ću se i s prijateljima ispred kuće i u parku. Jako volim sladoled i jest ću ga cijelo ljeto bez prestanka.

Jedino što mi ljeto smeta su dosadni komarci koji mene obožavaju.

Luka Gadžo, 2. r.

Aktivnosti kroz godinu

✚ *Izvanučionična nastava Posjet otočiću Manastiru na Prološkom blatu (30. rujna 2016.)*

U susret obilježavanju 300. godišnjice oslobađanja Imotske krajine od Turaka odlučili smo posjetiti Manastir na Blatu. Kraj rujna idealno je doba za takvo što jer je otočić u tom periodu poput ribe na suhom – ni o od otoka, već uzvišenje pristupačno pješacima.

Najprije smo ga gledali iz ptičje perspektive, s vidikovca ponad jezera Galipovca odakle se pruža veličanstven pogled na naše Imotsko polje i sve njegove bisere.

Zavičaj na dlanu

Dalje idemo do Prološca. Nad kanjonom presahle Suvaje most je koji podigoše Rimljani.

U koritu Suvaje

Bunar podukrajan vode uz suhu Suvaju

Puteljci nas vode dalje preko polja do našeg cilja – Manastira.

Manastir je, dakle, otočić u Prološkom blatu na kojem su za vrijeme turske vladavine u 15. st. imotski fratri, izbjegavajući silu osvajača, izgradili samostan – manastir. Kako predaja i zapisi tvrde, domišljato su volovskim kožama i gredama začepili ponore uokolo polja, tako da je otok stalno bio okružen vodom i koliko-toliko zaštićen.

Iza nas „kopneni“ otok - Manastir

Probijali smo se kroz zarasle stijene tražeći kamen na kojem je uklesan natpis „Ovo-AD. 1609. F. M. R. – NEK SE ZNA.“ Pronašli smo u knjizi Ante Ujevića Povijest Imotske krajine da se to odnosi na gvardijana fra Miju Runovića koji je zaslužan za gradnju samostana.

Na otočiću smo pronašli još i ruševine, ostatke nekoliko izduženih prostorija s kapelicom povezanih u zgradu. Uz nju je spomen-ploča koja nam govori o povijesti mjesta uz posvetu živih mrtvima.

Opčinjeni prošlošću, osjećali smo se kao pravi istraživači!

Živi mrtvima spomen podigoše

Kamen s natpisom

Ima još mnogo skrivene ljepote u našem zavičaju. Uzanim stranputicama veremo se do Lokvičkog (Mamića) jezera. Pred nama se ukazala sестrica Modrog jezera, vrtača strmih litica i neopisive ljepote. Na prostranim stijenama odmaramo dušu i krijepimo tijelo.

Na liticama Lokvičkog jezera

Odmorni i siti idemo na Branu, na Bajer. Dva-tri km dug nasip čuva od poplave zapadni dio Imotskog polja.

Gore – dolje po Brani

Obilazak završavamo u obližnjoj Čujića luci družeći se s konjima i macama.

Čujića luka, zaštićeno područje

Posjet Gradskom kazalištu mladih Split

Ove školske godine dva smo puta posjetili Gradsko kazalište mladih.

Prvi je posjet bio 19. listopada predstavi *Heidi*, a drugi put uživali smo 20. veljače uz *Poštarsku bajku*.

U iščekivanju početka predstave

Šetnja „najljepšim gradom na svitu“

Dani kruha

Tradicionalno druženje s obiteljima, nastavnicima te župnikom uz ukusne slastice priredili smo 26. listopada.

Mi smo, u znak zahvalnosti, izveli prigodnu priredbu, a onda smo svi blagovali ukusna i blagoslovljena peciva koje su naše mame ispekale.

Djevojčica, klas, ptica, mačka, zemlja i nestašni dječak s praćkom

Galantar Matan među nama

Don Neven blagoslovlja hranu

🇺🇦 Dan sjećanja na Vukovar (18. studenoga)

I ove su godine, kao i svake dosad, naše misli bile uz Vukovar.

*Zapalili smo svijeću
za vukovarske žrtve*

Vukovarska golubica

🇺🇦 Blagdan Svetog Nikole (6. prosinca)

U centralnu školu stigao je naš omiljeni svetac i donio nam pregršt darova. Naravno, kad smo bili dobri, najbolji.

Mi i Nikola pred matičnom školom

 Božić

U našoj smo školi uoči Badnjaka, 23.prosinca, priredili prigodnu priredbu.

Baka Mraz i Djed Mraz

Tri su kralja stigla i u naš razred

Mačkare

Poklade su ove godine bile 28. 2., baš na zadnji dan veljače - veseljače. Svi smo došli maskirani, a škola je mirisala na fritule, krafne i smijeh.

Naša Nata u akciji – fritule

Neobičan skup

Moja najdraža maska

Ja jako volim kġaunove, pa je i moja maska - kġaun. Ona ima veliki crveni nos, smiješna usta, ogromne naočale i slatke obraze. Na tu masku još stavim crvenu periku, obućem šarenu košulju i tako obućen volim zasmijavati djecu.

Petar Kavelj, 4. r.

Pozdrav proljeću

30. ožujka već je i službeno započela vladavina proljeća, omiljenog nam godišnjeg doba. Otišli smo u prirodu poželjeti mu dobrodošlicu.

Igre u prirodi

Gost u razredu

4. travnja na satu hrvatskog jezika ugostili smo zavičajnog pisca Hrvoja Zovku. Bila nam je čast i zadovoljstvo slušati njegove priče o dirljivom rastanku djevojčice sa svojom bakom sa sela na kraju ljeta te o Čupku i njegovom ratom otežanom životnom putu.

Hrvoje čita, mi u mislima s njegovim junacima

Projekt Stećci

Prije obilaska stećaka i istraživanja na licu mjesta naši su nam trećaš i četvrtaši ispričali ono što su o njima uspjeli saznati.

Zavičajno je to blago neprocjenjive vrijednosti – znali smo to i na polasku.

Gabrijela, Ivan i Petar su nas podučili kako su stećci kameni nadgrobnni spomenici, da su nastajali u srednjem vijeku, najčešće u 14. stoljeću. Na razrednoj zidnoj lenti vremena pronašli smo to vremensko razdoblje.

Ukrašeni su simbolima jelena, lova, kola, križeva, ljiljana, polumjeseca, prstena... a nalazimo ih u Dalmaciji, Bosni i Hercegovini, jugozapadnoj Srbiji i sjeverozapadnoj Crnoj Gori. Podosta ih je i u Imotskoj krajini, posebice u Lovreću, Cisti i našim Lokvičićima. Najprije smo posjetili one nama najbliže – kod Pezinih kuća.

Ovaj stećak Ljepotanom prozvaše

Na Berinovcu, na Zovkinoj kosi, iduća je nekropola.

*Prosu li se stećci po livadi poput ovčica.
Trčimo od jednog do drugog, proučavamo motive i oblike.*

Ovi Zovkini stećci nadgledaju Imotsko polje

Pored Mramora često nas *put prone*se. Sad smo zastali, svakome prišli, obišli ga sa svih strana, pogladili nacrtane jelene i lovce, križeve, ljiljane. Prstima prelazeći po uklesanim slovima na krovu najljepšeg među njima, zadivljeni smo slušali natpis o junaku Vlkou koji je odgonetnuo našijenac dr. Ivan Petričević. *Vlkoe hrabro zginu, a spomen mu uklesa majstor Jurina.*

(O ovome stećku, i ostalima, podrobno je pisao spomenuti Lovrećanin dr. Ivan Petričević nazvavši ih „skamenjenom kobi hrvatske povijesti“.)

Na Mramoru uz kamenog spavača

Vlkoe, čije si ti ime?

Dalje nas put vodi na Lovreć. Iznad Zdravstvene stanice, skriveni u narasloj travi kriju se, veliki, predivni. Jedan od njih premješten je za ukras pred Osnovnu školu S. S. Kranjčevića.

Nekoć ih je ovuda, kako kažu pametari, bilo na stotine, a ostade ih tek desetak.

Trag kamenih spavača dovodi nas do Ciste Velike. Na Crljivici pronalazimo jedan bjelji od ostalih. Možda je taj išao u Pariz na izložbu, zato je tako „sriktan“.

Stećci Crljivicu okitili, a mi stećak.

I križ, i stijeg, i mi... i naša povijest u svedremenu

Spuštamo se pored bunara na predah da prezalogajimo.

Siti i odmorni odlazimo na Crkvine. Tamo su ostaci predromaničke crkve. Raj za povjesničare. Znatiželjno zavirujemo u svaki kutak... A zgoda nam je i na ledini se proigrati.

Kako smo sitni u odnosu na prošlost

Majčin dan

Druge nedjelje u svibnju slavi se Majčin dan. Mišljenja smo kako bi im se trebalo posvetiti puno više dana.

Dva dana pred blagdan u svoj smo razred sazvali naše drage mame te im kroz pjesmu, recitaciju i glumu htjeli zahvaliti za svu ljubav koju nam pružaju.

Na dar su dobile svoje portrete i najljepše cvijeće, izrađeno samo za njih...

Cvijet za mamu

Mame u našim očima

Najvažnije slovo abecede je M

Jednodnevni izlet Dubrovnik (29. svibnja)

Sa svim učenicima nižih razreda naše škole posjetili smo jedan od najljepših, i najpoznatijih, gradova na svijetu – biser našeg Jadrana - Dubrovnik. Svratili smo do Cavtata te do Zračne luke Čilipi.

Cavtat – kod mauzoleja obitelji Račić

U zračnoj luci Čilipi

U Dubrovnik, uresu Lijepa Naše

Dan škole (30. svibnja)

Dan škole slavimo u centralnoj školi. Dječaci su sudjelovali u nogometnom turniru. Rezultat nije važan☺.

Nogometaši u akciji

Zadnji dan škole (10. lipnja)

I sretni i tužni dočekali smo zadnji dan ove školske godine.

No, nismo se dali tuži, nego smo izveli prigodnu priredbu u kojoj smo pričali i o budućim zanimanjima, o moru i njegovim stanovnicima, o prijateljstvu te o smiješnoj strani nastave. Na kraju smo plesom sve pozvali na veselje.

„Svako je zvanje korisno i časno!“

Učiteljica i (m)učenici u šaljivom igrokazu

English corner

NAUGHTY OSCAR

The Sugar Babes are in action again. They are looking for a missing pet. The boys are helping, too. Only David is not helping. He is ill. The boys and the girls have got a lot of pictures of Oscar. There is Lolly's telephone number. The pictures of Oscar are all over the neighbourhood. Lolly is really worried. But Oscar is hiding in her bed. He is sleeping like a baby. And now Lolly is only a little angry.

Petar Kavelj

CINDERELLA

First Cinderella's sisters are going to the ball and she is crying in the kitchen. Then there is a fairy in front of Cinderella. She is saying, "Abracadabra, a short and tall, you too can now go to the ball." And now Cinderella is wearing a beautiful dress and glass slippers. Even she can now go to the ball. Next she is dancing with the prince. After that she is running back home because it is midnight. Finally the prince finds Cinderella and they are happy.

Gabrijela Budimčić

Deutsche Ecke

Hallo!

Ich heiße Gabrijela. Ich bin 10 Jahre alt. Ich habe zwei Brüder. Sie heißen David und Ivan. Ivan ist 15 und David ist 7 Jahre alt. Ivan ist lustig und David ist nett. Meine Mutter heißt Gordana und mein Vater Ante. Meine Eltern sind nett.

Gabrijela Budimčić, 4. Klasse

Hallo!

Ich heiße Petar. Ich bin 10 Jahre alt. Ich habe einen Bruder und eine Schwester. Mein Bruder heißt Ivan und ist 18 Jahre alt. Meine Schwester Matea ist 22 Jahre alt. Meine Mutter heißt Anica. Sie ist sympathisch. Mein Vater heißt Ante. Er ist lustig. Meine Telefonnummer ist 385981308615. Ich bin lustig und freundlich.

Tschüss!

Petar Kavelj, 4. Klasse

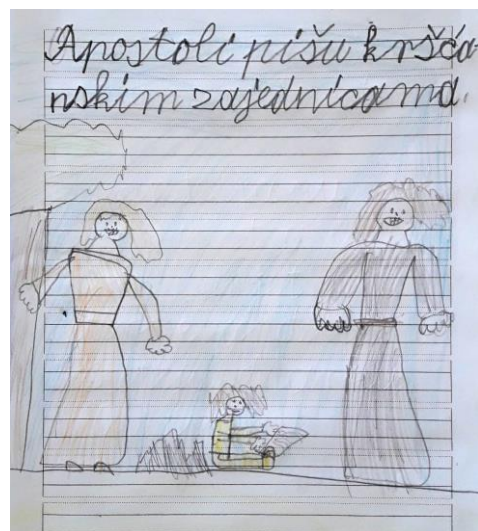
Vjeronaučni kutak

Ivan Jurić

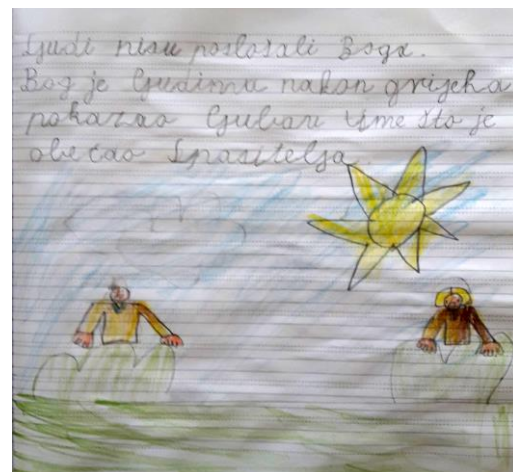
David Budimlić

Luka Gadžo

Gabrijela Budimlić

Ante Bekavac